

— Tháng tới, tòa sẽ xét xử. Đoàn Trung và tôi đều thỏa thuận xa nhau.

— Đồng thời Đoàn Trung thỏa thuận cho bà đi lại với Văn Bình.

— Việc tôi do tôi tự ý định liệu, không dính dáng đến Đoàn Trung. Có cũng vậy, có không thể can dự vào chuyện riêng của tôi.

— Xin bà trả lời câu hỏi hồi nãy : bà là người yêu của Văn Bình. Z.28 ?

— Có hỏi Văn Bình tiện hơn.

— Tôi không muốn đổi chất vì như vậy Văn Bình sẽ xấu hổ, bà cũng xấu hổ không kém. Là đàn bà với nhau, nhất lại là đàn bà trí thức, chúng ta nên tiến tới một sự thỏa thuận.

— À ra cô là...

— Vâng, tôi là người yêu của Z.28. Hơn thế nữa, Văn Bình đã có con với tôi. Vì hạnh phúc của con tôi, hạnh phúc của tôi, vì quyền lợi của Sở, tôi trân trọng yêu cầu bà buông tha Văn Bình kể từ hôm nay.

Như Luyến cúi gằm xuống nền nhà, mắt nàng bỗng nhiên ươn ướt. Nàng biết Văn Bình có nhiều ý trung nhân, và chàng cũng không giấu nàng điều đó. Song nàng không hề biết chàng có con.

Giọng Như Luyến trầm hẳn xuống :

— Xin cô tha lỗi. Có tên là...

Quỳnh Loan đáp :

— Là Quỳnh Loan, nhân viên ban Biệt vụ. Tôi hy vọng từ nay bà sẽ xa hẳn Văn Bình. Đối với phụ nữ như bà và tôi, thì ghen tuông là thường tình. Nếu chưa có con, tôi sẵn sàng nhắm mắt cho Văn Bình làm quen với mọi người. Nhưng tình

ình đã đổi khác. Tôi là người cộc tính, trong cơn tức giận tôi có thể giết người. Bà là nhà bác học, còn tôi là nhân viên điệp báo, am hiểu võ nghệ...

— Đáng tiếc... Có ghét tôi còn tìm cách cứu tôi làm gì ?

— Tôi không hề ghét bà... Ông Hoàng ra lệnh cho tôi cứu Văn Bình và mặc bà với nhân viên Smerch nhưng...

— Trời ơi, họ là nhân viên Smerch ?

— Phải, sự si mê mù quáng của bà và Văn Bình đã dẫn đường chỉ nẻo cho nhân viên Smerch sờ viết. Nếu ông Hoàng can thiệp chậm một vài phút nữa, cả bà lẫn Z.28 đã thành người thiên cổ. Châu Lập sẽ thành đứa trẻ mồ côi, con tôi, sẽ mất cha, còn tôi, tôi sẽ thành góa bụa mặc dầu tôi chưa là vợ chính thức.

— Vâng, tôi xin nghe lời cô. Tôi xin đi. Giờ đây, cô muốn tôi đi đâu ?

— Xuất ngoại.

— Còn công việc của tôi ở Đà Lạt nữa.

— Không sao. Ông Hoàng đã lo liệu đầy đủ cho bà.

— Chắc cô cũng biết rằng về đường tài chính tôi không lấy gì làm dồi dào cho lắm. Hiện nay, trương mục của tôi trong ngân hàng đã hết.

— Ông Hoàng đã chuyển ngân qua Nam-Mỹ cho bà một số tiền khá lớn. 50 ngàn đô la.

— Trời ơi, ông Hoàng bắt tôi đi Nam-Mỹ!

— Bà bằng lòng vậy. Một năm sau, bà sẽ đặt lại vấn đề với ông Hoàng. Có thể ông Hoàng sẽ cho bà qua Âu châu, chẳng hạn Thụy sĩ hay Pháp quốc. Thôi, chào bà, chúc bà lên đường may mắn.

Nhân viên của tôi đang chờ bà trong xe dưới đường. Bà sẽ ra thẳng sân bay Tân sơn nhất, Thông hành, chiếu khán, vé phi cơ, tất cả đã được lo liệu xong xuôi.

Nước mắt chạy quanh. Như Luyến nhìn Văn Bình. Chàng vẫn nằm thiêm thiếp, mặt ngoài về phía hai người, song mắt lại nhắm nghiền. Quỳnh Loan cười nửa miệng :

— Bà muốn từ biệt Z.28 ư ? Đáng tiếc là Z.28 bị trúng đạn thuốc mê đặc biệt của Smerch, ít nhất 24 giờ sau mới tỉnh. Nếu chích thuốc giải mê vội vã, nạn nhân có thể bị đông máu trong tim mà chết. Tôi tin là bà không nỡ giết Z.28.

Một giọt nước mắt lăn trên gò má Như Luyến :

— Khi Văn Bình tỉnh dậy, xin có nói giùm là tôi phải đi xa. Vì bổn phận, tôi phải...

Như Luyến không thể nói hết câu. Cổ họng nàng bị cảm xúc làm nghẹt thở. Mặt rầu rầu, nàng bước ra cửa.

Quỳnh Loan thờ thân tí tay vào cửa sổ, nhìn xuống đường. Đến khi nghe tiếng máy xe hơi rú tròn trịa, chiếc Citroen quen thuộc lao mình vào bóng tối, nàng mới quay lại.

Trên giường, Văn Bình từ từ mở mắt. Quỳnh Loan đã phỉnh gạt Như Luyến. Nàng không muốn Văn Bình bận lòng thêm nữa.

Đột nhiên, máu ghen lại réo sùng sục trong huyết quản. Quỳnh Loan không cười trả khi thấy Văn Bình hé miệng chào. Nếu là người thiếu công phu tập luyện thì còn một vài giờ đồng hồ nữa mới dậy được. Nhưng Văn Bình là võ sĩ kỳ tài,

cò gán cốt bằng thép nên thuốc mê vừa tẩn là chàng trở lại sáng khoái như cũ.

Mặc dầu cõi lòng rào rạt, Quỳnh Loan vẫn giữ nguyên vẻ mặt giận dữ. Văn Bình chống tay trên nệm, giọng âu yếm :

— Em...

Tiếng em tha thiết không làm Quỳnh Loan rung động như thường lệ, trái lại nàng bức bối hơn. Nàng rút trong túi ra một ống xơ-ranh nhỏ và ngắn, loại tự động.

Văn Bình còn ngờ ngác, chưa hiểu Quỳnh Loan định làm gì thì mũi kim nhọn hoắt đã phập vào tay. Thuốc mê ngấm ngay vào máu, chàng ngã vật xuống giường.

Quỳnh Loan làm bầm một mình :

— Hừ, cho ngủ thêm 12 giờ nữa.

Rồi nàng cất tiếng cười. Không biết nàng cười vì vui hay buồn, vì trên khoe mắt tuyệt đẹp của nàng long lanh một giọt lệ.

Ngoài trời, gió bỗng đổi chiều. Một lần chớp sáng quắc xẹt ngang nền mây u uất. Những giọt mưa lớn đầu tiên đua nhau dội xuống thủ đô Sài Gòn say sưa trong giấc ngủ gần sáng.

oOo

Mưa đông năm ấy, Hà nội rét như cắt ruột.

Cơn rét gia tăng một cách kinh khủng vì những trận mưa liên tiếp, không phải mưa rào đoàn mệnh và dữ dằn đổ hàng trăm tấn nước xuống các đường phố chật chội, nghèo nghèo và tối om, mà là mưa nhỏ li ti, từng giọt như mũi kim, buốt sâu vào da thịt.

Mưa hoài, mưa mãi, mưa không ngọt hột, mưa

làm thối vườn Bách thảo, biến những lối đi tới phủ Chủ tịch thành bãi bùn lầy lội, bần thiu...

Ban ngày, dân chúng Hà nội không bèn mảng tới khu vực gần phủ Chủ tịch vì lính gác trùng điệp. Nếu không có họng súng và lưỡi lê, họ cũng ở lì trong nhà, vì trời mỗi lúc một lạnh, lạnh đến nỗi tay chân tê cứng, hàm răng lập cập, nói không ra tiếng nữa.

Ban đêm, vườn Bách thảo đã vắng như chùa Bà Đanh. Ban đêm, sự cô tịch trở thành rùng rợn.

Tuy đêm đã khuya, mưa rơi tầm tã, nhiều người trong ngôi nhà gần phủ Chủ tịch vẫn còn thức. Họ tụ tập trong căn phòng lớn nhất trên lầu từ nửa đêm, quanh cái bàn chữ nhật trước những xếp giấy trắng chưa viết chữ, những ly cà phê đặc sệt luôn luôn được rót đầy, và những đĩa đựng tàn thuốc lá khói bốc nghi ngút, tro sấm bay tung tóe.

Họ gồm 6 người. 6 người, trong đó có 2 phụ nữ. Toàn thể đều phục sức như nhau : áo cò cứng bốn túi bằng vải kaki vàng. 2 nhân vật thuộc nữ giới cũng mặc áo cò cứng, duy khác màu, màu tím nhạt âm đạm và lạnh lùng, cũng âm đạm và lạnh lùng như quang cảnh bên ngoài.

Tòa nhà được canh gác cẩn mật, cách 5 thước lại một người lính đội mũ sắt, lưỡi lê tuốt sáng lóa. Mọi cửa ra vào đều được đóng chặt, trừ cánh cổng sắt bê thế, đối diện với cửa hông của phủ Chủ tịch.

Biệt thự bí mật này là trụ sở của đoàn cố vấn Smerch. Ngày thường, cửa sổ trên lầu được mở

hé, ánh đèn lọt xuống vườn, một khu vườn rộng thênh thang, trồng toàn hoa lạ, và nuôi toàn beo vằn, khi độc và gấu lợn.

Đêm nay, cửa sổ đều đóng kín. 6 nhân vật trong phòng họp đang bàn tán xôn xao bỗng ngưng bật.

Họ vừa nghe tiếng giầy lộp cộp ở cầu thang.

Người đến sau cùng là một ông già trán hói, trên đầu lơ thơ một dúm tóc muối tiêu, mắt sáng quắc như truyền điện. Nếu 6 nhân vật mặc áo kaki cò cứng là người Việt tuổi từ 35 đến 50 thì ông già trán hói là người Nga.

Tướng H. trưởng đoàn cố vấn Smerch.

Theo truyền thống Smerch, nhân vật lãnh đạo đều mang tên tắt. Tuy cử tọa đêm ấy đều giữ nhiệm vụ nòng cốt trong guồng máy điệp báo của nước Việt nam dân chủ cộng hòa, chỉ một vài người được biết tên thật của tướng H.

Mọi người râm rập đứng dậy.

Tướng H. khoát tay, ra hiệu cho toàn thể ngồi xuống. Cuộc họp bắt đầu.

Tướng H. nhìn đảo một vòng quanh bàn rồi cất tiếng :

— Lẽ ra tôi đến vào hồi 12g15, nhưng vào phút chót phải gặp thủ tướng Phạm văn Đồng để thảo luận một số chi tiết. Sáng mai, đúng 5 giờ, tôi về Mạc tư khoa nên phải triệu tập các đồng chí ở đây đêm nay. Đây là một phiên họp quyết định, yêu cầu các đồng chí cho biết ý kiến đầy đủ trước khi kế hoạch Thái bình dương được thực hiện.

Tướng H. chậm rãi rút trong túi ra tàu thuốc Falcon, nhồi thuốc lá đầy ắp, kéo một hơi rồi hất

cảm về phía người đàn ông gầy guộc, nét mặt li loạn ngồi ở cuối bàn :

— Tôi trao lời cho đồng chí Trần quốc Hoàn.

Trần quốc Hoàn là một trong các thủ lĩnh điệp báo uy tín của Bắc Việt. Hắn đẳng hẳng một tiếng cho cưỡng hòng khỏi khan rồi nói :

— Tuân lệnh đồng chí trung tướng, tôi đã huy động các cộng sự viên phụ trách Kế hoạch lại để rút ưu khuyết điểm. Lần này có hai nữ đồng chí tham dự : xin trân trọng giới thiệu Thanh Vân và Thanh Giang.

Hai người đàn bà mặc áo vét tím đứng dậy một lượt.

Dầu phục sức buồn tẻ, họ vẫn không mất hết nhan sắc. Chiếc áo kaki rộng thùng thình như áo sản phụ không giấu được những đường cong nảy nở và tròn trịa nổi bật bên dưới, con mắt đàn ông thành thạo phải biết là cả hai đều có bộ ngực rất đẹp, và cái eo rất thon, đủ sức, đủ tài để dự thi hoa hậu Đông nam á và đoạt giải danh dự.

Cả hai đều có cặp mắt lạ lùng : mắt rộng và đen láy, lông mi dài, rậm, phủ gần kín, quan sát kỹ mới thấy lông mi giả. Mớ tóc dài, uốn quăn, tha thướt, che lấp nửa trán và một bên tai cũng giả phần nào. Họ dùng một loại son riêng, óng ánh dưới ánh đèn. Từ thân thể họ toát ra một mùi hương đặc biệt, có lẽ do nước hoa thượng hạng mà ra, khiến nam giới si tình phải ngáy ngất.

Họ là chuyên viên nữ ban của Phần gián Smerch, Thanh Vân trạc 30, tuy nhiên thân thể trẻ trung như thiếu nữ 18. Thanh Giang là một thiếu phụ tứ tuần, cứ chỉ từ tốn, dày kinh nghiệm

nhất là kinh nghiệm quyền rũ đàn ông theo nghệ thuật của công an số viết KGB.

Tướng H. nhìn hai nữ chuyên viên hồi lâu. Cái nhìn của ông già trán hói sắc lẹm như lưỡi dao cắt đứt quần áo của hai người đàn bà, lột họ trần truồng để đánh giá của bầu phía sau. Tuy đã quen với nhõn tuyến đàn ông, Thanh Vân và Thanh Giang cũng đỏ mặt.

Song giọng nói nghiêm nghị và khô khan của trung tướng H ? đã buông ra :

— Chào các nữ đồng chí. Nào bây giờ chúng ta vào việc. Yêu cầu đồng chí Trần quốc Hoàn báo cáo đầy đủ về kế hoạch Đại tây dương.

Trần quốc Hoàn lại đẳng hẳng lần nữa trước khi nói một hơi trơn tru như học trò tiểu học chăm chỉ trả bài :

— Thưa, kế hoạch Đại tây dương được chấp thuận cách đây 18 tháng. Mục đích của kế hoạch này là ám sát Z.28 với bất cứ sự hy sinh nào. Z.28 tên thật là Tống văn Bình, là điệp viên đặc lực nhất của mặt vụ Nam Việt, cũng là kẻ thù nguy hiểm nhất của các cơ quan tình báo xã hội chủ nghĩa.

Từ năm 1959, trung ương KGB đã hạ lệnh cho các cơ sở trực thuộc tìm cách loại trừ Z.28. Tuy vậy, hắn vẫn thoát chết, một phần nhờ may mắn, phần khác vì hắn có nhiều mưu lược, và rất giỏi võ thuật.

Từ năm 1959 đến năm 1966, nhân viên KGB phối hợp hoạt động với tình báo địa phương đã chủ trương ám sát Z.28 cả thảy 48 lần, vâng, đúng 48 lần, nhưng trong 48 lần đều không đạt được

<http://www.coithienthai.com>

kết quả như ý. Và chúng ta đã thiệt mất 20 nhân viên trung cấp.

Vi hoàn cảnh đòi hỏi gặt gao, công tác này được ủy thác cho trung ương Smerch từ hạ tuần năm 1966. Một kế hoạch cụ thể được đề nghị và chấp thuận, mệnh danh là kế hoạch Đại tây dương.

Kế hoạch này do phân cuộc Smerch tại Hà nội dự thảo, và đệ trình trung ương Mạc tư khoa. Cuối năm 1966, kế hoạch Đại tây dương được trung ương chấp thuận, và trung tướng H. đích thân từ Liên xô qua Hà nội để điều khiển nội vụ.

Riêng trong tháng 12-66, 4 nhân viên ưu tú được bí mật đưa vào Sài gòn. Họ có trách nhiệm theo dõi Z.28 từng giờ, từng phút, và khi nào thuận tiện thì hạ sát.

Theo báo cáo của trú sứ Nam Việt, Z.28 có bệnh mẹ gái bất trị, và hẳn thường chạy theo đàn bà có chồng. Hầu hết — nếu không muốn nói là tất cả — đàn bà gặp hẳn đều mê hẳn như diều dờ. Nữ nhân viên của Sở Mật vụ ghen tị, tranh chấp lẫn nhau vì hẳn. ✓

Cơ hội tốt đẹp đã tới với chúng ta khi Z.28 đi lại với một thiếu phụ nhan sắc tuyệt trần đã góa chồng và ly hôn. Thiếu phụ này là Như Luyện, chuyên viên vật lý nguyên tử từ Mỹ quốc về. Cách đây không lâu, một nhân viên KGB mang tên Kô-băng (1) đột nhập Việt nam để chiếm đoạt một số bí mật nguyên tử.

(1) công tác của điệp viên số viết Kô-băng đã được tường thuật trong cuốn Một vụ đánh cắp tài liệu nguyên tử, xuất bản vào cuối năm 1965, và đã tái bản nhiều lần. Tân Quang, 54 Lê Văn Duyệt, Chợ Đũi, lồng phát hành,

Kô-băng liên lạc với Như Luyện để lấy tài liệu. Vì Kô-băng hồ bênh — theo phúc trình sau này thì Kô-băng khinh địch — nên Z.28 đã lọt vào nội vụ, và bố trí đối phó. Kết quả là Kô-băng và một số thuộc viên bị hạ sát, một phần tổ chức của ta bị phá hủy.

Sau đó, Trung ương quyết định trừ khử Như Luyện để bảo thủ. Nhưng lệnh này đã được đình hoãn thi hành vì trung tướng H. muốn dùng Như Luyện để dẫn tới Z.28, sau khi được tin hai người thân mật với nhau một cách đặc biệt.

Và chúng ta đã thành công.

Ngày 8-12 vừa qua, nghĩa là cách đây một tuần, đúng một tuần, trú sứ Sài gòn bố trí nhân viên trong phòng của Như Luyện, chờ Z.28 tới. Đứng hẹn, hẳn xô cửa phòng, và bị ta bắn ngã bằng đạn thuốc mê.

Nhưng một lần nữa, chúng ta lại thất bại.

Thất bại, mặc dầu Như Luyện đã bị trời chết, nhét giẻ vào miệng, Z.28 lãnh đạn thuốc mê vào mặt, bất tỉnh nhân sự. Thất bại, mặc dầu chúng ta xử dụng 3 nhân viên, một mai phục trong phòng, một ngoài hành lang và một dưới đường, cả ba đều là sĩ quan cấp úy, tốt nghiệp lớp huấn luyện dài hạn 4 năm tại Mạc tư khoa về kỹ thuật tác xạ, cận chiến, và ám sát thần tốc.

Trú sứ Sài gòn hoạt động trong điều kiện vô cùng khó khăn nên chúng ta chưa được tin tức chi tiết về sự việc xảy ra. Chúng ta không thể khiển trách trú sứ Sài gòn, vì 3 nhân viên đã bị giết. Nhân viên nằm lì của ta trong tổng hành doanh